

தேவனுடைய வசனத்தை நடைமுறைப்படுத்துதலின் அடிப்படைகள்: 4 தீர்மானங்கள் மற்றும் 4 தனித்தனிமைகள்

வேதாகமத்தைப் பின்பற்றுவதாக உரிமைகோரும் மார்க்கரீதியான மக்கள், தங்கள் நம்பிக்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளில் ஒருவர் மற்றவரில் இருந்து மிகவும் அதிகமாக வேறுபடுவது எவ்வளவு வினோதமாக உள்ளது! ஏன்? ஒரே ஒரு விடைதான் சாத்தியமானதாக உள்ளது: அவர்கள் வேதாகமத்தை வேறுபட்ட வகையில் பயன்படுத்துகின்றனர் மற்றும் யாரோ ஒருவர் வேதாகமத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை அல்லது நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. ஆகையால் நாம், வேதாகமத்தை சரியானவழியில் படிக்க - அதைச் சரியான வழியில் பயன்படுத்த மற்றும் அதை ஏற்புடைய வகையில் நடைமுறைப்படுத்த - கற்றுக்கொள்ளுதல் மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ளது.

வேதாகமத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான அவசியம், 2 தீமோத்தேயு 2:15ம் வசனத்தில் கருத்தாகத் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது: “நீ வெட்கப்படாத ஊழியக்காரனாயும் சத்திய வசனத்தை நிதானமாய்ப் பகுத்துப்போதிக்கிறவனாயும் உன்னைத் தேவனுக்கு முன்பாக உத்தமனாக நிறுத்தும்படி ஜாக்கிரதையாயிரு.” KJV வேதாகமத்தில் இது, “Study to show thyself approved unto God, a workman that needeth not to be ashamed, rightly dividing the word of truth” என்றுள்ளது, இதில் உள்ள “study” என்ற வார்த்தை, இன்றைய நாட்களின் வாசகர்களைத் தவறாக வழிநடத்தலாம். இதற்குரிய கிரேக்க வார்த்தை “ஜாக்கிரதையாயிரு” என்று அர்த்தப்படுகிறது [தமிழ் வேதாகமத்தில் இவ்வாறு சரியாக மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது]. KJV பதிப்பில் இதே கிரேக்க வார்த்தை, [“ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்”] மற்றும் [“ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்”] என்று 2 பேதுரு 1:10 மற்றும் 2 பேதுரு 3:14 ஆகிய வசனங்களில் முறையே மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. 2 தீமோத்தேயு 2:15ம் வசனம், “சத்திய வசனமாகிய” வேதாகமத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடியவர்களாக இருத்தல் பற்றிப் பேசுவதால், இது வேதாகமத்தைப் படித்தலின் அவசியத்தை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது.

“நிதானமாய்ப் பகுத்துப் போதித்தல்” என்பது எதை அர்த்தப் படுத்துகிறது? “நிதானமாய்ப் பகுத்து” என்பதற்கான [கிரேக்க] வார்த்தை “நேராக வெட்டுதல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது. இங்கு பவுல், சவிசேஷத்தைப் போதிப்பவர்களுக்கு

இதை உரைக்கிறார் என்று விளக்கவுரையாளர்கள் சுட்டிக்காண்பிக்கின்றனர். வேத வசனங்களை நாம் மிகச்சரியாகப் போதிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம், சத்திய வசனத்தில் இருந்து விலகியல்ல, ஆனால் நமது விளக்கத்தை கேட்பவர்களின் சூழ்நிலைகள் மற்றும் தேவைகளுக்கு ஏற்றபடி தழுவிமையத்துப் போதிக்க வேண்டும். B. W. ஜான்ஸன் அவர்கள், “சத்தியத்தைத் தவறுகள் இன்றி, தெளிவாகவும் உண்மை நிறைந்த வகையிலும், ஆதாயக்கூற்று [மறுப்பு] கூறப்பட இயலாத வகையில் மிகச்சரியான தன்மையுடனும் முன் வைத்தல் என்பதே இங்கு சிந்தனையாக இருக்கலாம்” என்று கூறினார்.¹

சத்திய வசனத்தில் “ஒரு நேரான ஒட்டத்தை/பாடத்தை வெட்டுதல்/பகுத்துக்கூறுதல்” என்பது, நாம் வேதாகமத்தைப் படிக்கவும் அதை இன்றைய நாட்களின் மக்களுக்கு நடைமுறைப் படுத்தவும் நாடுகையில், தனித்தன்மைகள் சிலவற்றை நாம் ஏற்படுத்தும்படி கருத்துத் தெரிவிக்கிறது. நான்கு முடிவுகள் பற்றியும் நான்கு தனித்தன்மைகள் பற்றியும் நாம் காண்போம்.

தீர்மானம் 1: மக்களுடைய வார்த்தைகளுக்கு மேலாகத் தேவனுடைய வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுதல்

1 தெசலோனிக்கேயர் 2:13ல் பவுல், “தேவனுடைய வார்த்தை” மற்றும் “மனிதருடைய வார்த்தை” ஆகியவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்:

ஆகையால் நீங்கள் தேவவசனத்தை எங்களாலே கேள்விப்பட்டீர் ஏற்றுக்கொண்ட போது, அதை மனுஷர் வசனமாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல், தேவவசனமாகவே ஏற்றுக்கொண்டதினாலே நாங்கள் இடைவிடாமல் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செலுத்துகிறோம்; அது மெய்யாகவே தேவவசனந்தான், விசுவாசிக்கிற உங்களுக்குள்ளே அது பெலனும் செய்கிறது.

மனிதர்கள் [மற்றும் மனுஷிகள்] பல புத்தகங்களையும் பாடங்களையும் எழுதியுள்ளனர், அவற்றில் சில நல்லவைகளாகவும் சில மோசமானவைகளாகவும் உள்ளன; சில உண்மையானவைகளாகவும் சில தவறானவைகளாகவும் உள்ளன. மார்க்கரீதியான தலைப்புகள் பற்றி எழுதுவது மோசமானதல்ல. கிறிஸ்தவர்கள் எழுதியுள்ளவற்றினால், மக்கள் அறிவுறுத்தப்பட்டு, ஊக்குவிக்கப்பட்டு, பக்தி விருத்தி ஊட்டப்பட்டு மற்றும் மனம் மாற்றப்பட்டு இருக்கின்றனர். மற்றவர்கள் எழுதியுள்ளவற்றை வாசித்தலும் மோசமானதல்ல; அவர்களின் எழுத்துக்கள் ஆவிக்குரிய வகையில் நமக்கு உதவலாம். இருப்பினும், மக்கள் எழுதியுள்ள அல்லது கூறியுள்ள எதுவும் தேவனுடைய வார்த்தைக்குச் சமமாக இருப்பதில்லை. மார்க்கத்தில் மக்கள் கூறும் ஒவ்வொரு விஷயமும், தேவனுடைய வசனத்தினால் நியாயந்தீர்க்கப்பட வேண்டும்.

வேதாகமத்தைப் போன்றது வேறெதுவும் இல்லை; அது ஒன்று மாத்திரமே, “தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது; தேவனுடைய மனுஷன் தேறினவனாகவும், எந்த நற்கிரியையுஞ் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும்படியாக, அவைகள் உபதேசத்துக்கும்,

கடிந்துகொள்ளுதலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும், நீதியைப்படிப்பிக்குதலுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது” (2 தீமோத்தேயு 3:16, 17). ஆகையால், படிப்பதற்கு நாம் வேதாகமத்தை அணுகும்போது, அது தேவனுடைய வார்த்தையாக உள்ளது என்பதை அறிந்த நிலையில், அதை நாம் பயபக்தியுடன் படிக்க வேண்டும். நாம் அதை வாசிக்கும் போது, பேச்சு வகையொன்றில், “பரிசுத்த இடத்தின்” மீது நாம் நிற்கிறோம். அதன் செய்தியை மாற்றவோ அல்லது அதை அவமதிக்கவோ நாம் துணியாதிருப்போமாக. மற்றும் நாம் அதை நடைமுறைப்படுத்தும்போது, எந்த ஒரு நபரும் வேதாகமத்தில் இருந்து மேற்கொள்ளும் எந்த முடிவுகளைக் காட்டிலும் வேதாகமம் கூறுவது அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது என்பதை நாம் நினைவுகூர வேண்டும்.

தீர்மானம் 2: நமது விருப்பங்களுக்கு மேலாக வேதாகமம் போதிப்பதை உயர்த்திப் பிடித்தல்

நாம் வேதவசனங்களை நடைமுறைப்படுத்தும்போது, நாம் நம்ப விரும்புவற்றிற்கும் மேலாக, வேதாகமம் போதிப்பவற்றை நாம் உயர்த்திப்பிடிக்க வேண்டும். நாம் கேள்விப்பட விரும்புவற்றைக் கூறும் போதகர்களை நாடுவதும் நமக்கு ஈர்ப்புடையவைகளாக உள்ள போதனைகளை நம்புவதும் மனிதரின் இயல்பான விருப்பமாக உள்ளது. எரேமியா, தமது காலத்தில் அந்த விருப்பத்தைக் கண்டார்:

திகைத்துத் திடுக்கிடத்தக்க காரியம் தேசத்திலே நடந்துவருகிறது. தீர்க்கதரிசிகள் கள்ளத்தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுகிறார்கள்; ஆசாரியர்கள் அவர்கள் மூலமாய் ஆளுகிறார்கள்; இப்படியிருப்பது என் ஜனத்துக்குப் பிரியமாயிருக்கிறது; ஆனாலும் முடிவிலே என்ன செய்வீர்கள்? (எரேமியா 5:30, 31).

இதேபோன்ற நிகழ்வு ஒன்றைப் பற்றிப் பவுல் பேசினார்:

ஏனென்றால், அவர்கள் ஆரோக்கியமான உபதேசத்தைப் பொறுக்க மனதில்லாமல், செவித்தினவுள்ளவர்களாகி, தங்கள் சுய இச்சைகளுக்கேற்ற போதகர்களைத் தங்களுக்குத் திரளாகச் சேர்த்துக்கொண்டு, சத்தியத்துக்குச் செவியை விலக்கி, கட்டுக்கதைகளுக்குச் சாய்ந்துபோகுங்காலம் வரும் (2 தீமோத்தேயு 4:3, 4).

குறிப்பிட்ட சில கருத்துக்களை நம்ப நாம் விரும்புவோம். ஒருவேளை நாம், மனநிற்கும்பாத பாவிகள் நித்திய நரகம் என்ற இடத்தில், என்றென்றைக்கும் உணர்வுள்ள நிலையிலேயே சித்தரவதைப் படுத்தப்படுவார்கள் என்று நம்புவதற்கு மாறாக, நிர்மூலமாகுதலே நித்திய தண்டனையாக உள்ளது - அதாவது பொல்லாதவர்கள் என்று நியாயந்தீர்க்கப் பட்டவர்கள் இல்லாது ஒழிவார்கள் - என்று நம்புவதற்கு விரும்புவோம். இருப்பினும், நாம் நம்ப விரும்புவற்றில் இருந்து மாறுபட்ட ஒன்றை வேதாகமம் போதிக்கிறது என்றால், நாம் வேதாகமம் போதிப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏன்? ஏனென்றால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தேவனுடைய சத்தியம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு

எவ்வளவு கடினமானதாக இருந்தாலும், நாம் அதையே விரும்ப வேண்டும். தேவனுடைய சத்தியத்தின் மீது அன்பு இல்லாமையின் விளைவுகள் அச்சுறுத்தக் கூடியவையாக உள்ளன. அக்கிரமக்காரனுடைய வருகை மற்றும் சத்தியத்தின் மீது அன்பு செலுத்தாதவர்களுக்கு ஏற்படும் விளைவுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பவுல் பின்வருமாறு உரைத்தார்:

அந்த அக்கிரமக்காரனுடைய வருகை சாத்தானுடைய செயலின்படி சகல வல்லமையோடும் அடையாளங்களோடும் பொய்யான அற்புதங்களோடும், கெட்டுப் போகிறவர்களுக்குள்ளே அநீதியினால் உண்டாகும் சகலவித வஞ்சகத்தோடும் இருக்கும். இரட்சிக்கப்பட்டத்தக்கதாய்ச் சத்தியத்தின்மேலுள்ள அன்பை அவர்கள் அங்கிகரியாமற்போனபடியால் அப்படி நடக்கும். ஆகையால் சத்தியத்தை விசுவாசியாமல் அநீதியில் பிரியப்படுகிற யாவரும் ஆக்கினைக்குள்ளாக்கப்படும்படிக்கு, அவர்கள் பொய்யை விசுவாசிக்கத்தக்கதாகக் கொடிய வஞ்சகத்தைத் தேவன் அவர்களுக்கு அனுப்புவார் (2 தெசலோனிக்கேயர் 2:9-12).

“பொய்யை” மக்கள் விசுவாசிக்கக் காரணமாகும் “கொடிய வஞ்சகத்தை” எவரொருவர் மீதாவது தேவன் அனுப்புவார் என்பது எவ்வளவு விசித்திரமாகக் காணப்படும்! இருப்பினும் அப்படிப்பட்ட கொடிய வஞ்சகமானது, “சத்தியத்தின்மேலுள்ள அன்பை அவர்கள் அங்கிரியாமற்போன” வர்கள் மீது மாத்திரமே அனுப்பப்படும். தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுவதற்கு நாம் சத்தியத்தை நேசிக்க வேண்டும்.

வேதாகமத்தை நமக்கு நாமே நடைமுறைப்படுத்துகையில், “இந்த உபதேசத்தை நான் நம்ப விரும்புவதால் இது உண்மையானது என்று நான் நினைக்கிறேனா அல்லது இது உண்மையாக உள்ளது - ஏனென்றால் வேதாகமமே இதைப் போதிக்கிறது - என்பதால் நான் இதை நம்புகிறேனா?” என்று நாம் கேட்க வேண்டும்.

தீர்மானம் 3: தற்செயலான ஆர்வத்தைக் கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக தளராத ஊக்கத்துடன் படித்தல்

அதுபோன்றே நாம், தேவனுடைய சித்தத்தை அறிவதற்குத் தற்செயலான ஆர்வம் கொண்டிருத்தலுக்குப் பதிலாக, தேவனுடைய சத்தியத்தை உள்ளான ஆர்வத்துடன் நாடுவதற்கு முடிவெடுக்க வேண்டும். இயேசு, “தேடுங்கள், அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்” என்று கூறினார் (மத்தேயு 7:7), ஆனால் அவர் ஊக்கமான தேடுதலைப் பற்றிப் பேசினார். மேலும் அவர், “நீதியின்மேல் பசிதாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் திருப்தியடைவார்கள்” என்றும் கூறினார் (மத்தேயு 5:6); ஆனால் அவர் ஊக்கமான முயற்சிக்கு வழிநடத்தும் பெருவிருப்பமான பசியையும் தாகத்தையும் பற்றிப் பேசினார்.

நாம் வேதாகமத்தைப் படிக்கும்போது, சிலவேளைகளில் நாம் ஏன் கற்றுக்கொள்வதில்லை? இது அடிக்கடி, நாம் கற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்கப் போதுமான அளவுக்குக் கடினமாகப் பணிசெய்வதில்லை என்பதால் ஏற்படுகிறது. மக்களில் பலர், உண்மையிலேயே அக்கறை இல்லாததால்தான்,

இரட்சிப்புக்கு ஏற்ற சக்தியத்தின் அறிவினிடத்தில் அவர்கள் ஒருக்காலும் வருவதில்லை. தங்களால் பதில் அளிக்க முடியாத ஒரு கேள்வியை அவர்கள் எதிர்கொள்ளும்போது, வேதாகமத்தில் இருந்து நேரடியாக வந்தாலும் தங்களுக்குத் தரப்படும் பதிலை அவர்கள் விலக்கிவிட வாய்ப்புள்ளது. அவர்கள், “அது உங்கள் விளக்கம்தானே” அல்லது “அதை நான் ஏற்றுகொள்ள முடியாது” என்று கூறலாம். வாழ்வா சாவா என்ற சூழ்நிலையில் யாரேனும் ஒருவர் அவ்வாறு பதில்செயல் செய்வதை உங்களால் கற்பனை செய்ய முடியுமா?

வேதாகமத்தின் எளிய போதனையைப் புறக்கணிப்பவர்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட கிராமத் தலைவர் போன்று இருக்கின்றனர். குடிநீருக்கான புதிய ஆதார மூலத்தைக் கண்டறிவதால் கிராமத்தின் நலத்தை முன்னேற்ற உதவ விரும்பிய நலப்பாதுகாப்புப் பணியாளர்கள் அவரை அணுகினார். பிரச்சனை பற்றி அவரது மனதை ஈர்ப்பதற்காக அவர்கள், கிராமக் கிணற்றில் இருந்து ஒரு துளி தண்ணீரை எடுத்து அதை நுண்ணோக்கியின் கீழ்வைத்து அவருக்குக் காண்பித்தனர். அவர் நுண்ணோக்கியின் வழியே அந்தத் தண்ணீர்த்துளியைக் காணுகையில், அதில் துன்பம் விளைவிக்கும் நுண்ணுயிரிகள் ஆயிரக் கணக்கில் இருந்ததை அவரால் காண முடிந்தது. நலப்பாதுகாப்புப் பணியாளர்கள், “தலைவரே, இதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டனர். அதற்கு அந்தத் தலைவர், “இந்த நுண்ணோக்கியை அழித்துவிடலாம்” என்றார்!

தேவனுடைய வசனத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு அதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்றால், நமக்குத் தேவைப்படுவது என்ன? நமக்கு 2 தீமோத்தேயு 2:15ல் பேசப்பட்ட ஜாக்கிரதை - இன்றைய நாட்களில் நாம் செய்யும்படி தேவன் தமது வசனத்தில் அழைத்துள்ளது என்ன என்பதைத் தீர்மானிக்க நேர்மையான முயற்சியைச் செலவிட நமக்குக் காரணமாகும் ஜாக்கிரதை - தேவைப்படுகிறது.

தீர்மானம் 4: மனிதர்களின் போதனைகளுக்குப் பதிலாக தேவனுடைய வசனத்தை உயர்த்திப் பிடித்தல்

மனிதர்களின் போதனைகளுக்குப் பதிலாக, தேவனுடைய வசனத்தை உயர்த்திப் பிடித்தலின் முக்கியத்துவத்தை இயேசு வலியுறுத்தினார். மத்தேயு 15:1-9ல், இயேசுவின் சீஷர்கள் உணவு உண்ணச் சென்றபோது கைகளைக் கழுவாததால், அவர்கள் முன்னோர்களின் பாரம்பரியத்தை மீறினர் என்பதாக பரிசேயர்கள் குற்றம் சாட்டினர். அதற்குப் பதிலுரையாக இயேசு, அவர்களின் பாரம்பரியத்தினால் அவர்கள் தேவனுடைய கட்டளையை மீறியதாகக் குற்றம் சாட்டினார். குறிப்பாக, அவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களைக் கணம்பண்ண வேண்டும் என்று தேவன் அவர்களுக்குக் கட்டளை இட்டிருந்தார். ஆனால் அவர்களோ, தேவனுக்குக் கொடுத்தல் என்பது தங்கள் பெற்றோர்களுக்கு உதவி அளிப்பதில் இருந்து விதிவிலக்கை ஏற்படுத்தும் என்ற பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இயேசு பின்வருமாறு கூறினார்:

உங்கள் பாரம்பரியத்தினாலே தேவனுடைய கற்பனையை அவமாக்கிவருகிறீர்கள். மாயக்காரரே, உங்களைக்குறித்து: இந்த ஜனங்கள் தங்கள் வாயினால் என்னிடத்தில் சேர்ந்து, தங்கள் உதடுகளினால் என்னைக் கணம்பண்ணுகிறார்கள்; அவர்கள் இருதயமோ எனக்குத்

தூரமாய் விலகியிருக்கிறது; மனுஷருடைய கற்பனைகளை உபதேசங்களாகப் போதித்து, வீணாய் எனக்கு ஆராதனை செய்கிறார்கள் என்று, ஏசாயா தீர்க்கதரிசி நன்றாய்ச் சொல்லியிருக்கிறான் என்றார் (வசனங்கள் 6-9).

மனிதர்களின் “ஆணைகள்” (அல்லது உபதேசங்கள்), தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குப் பதிலானவை என்று தவறாக எடுத்துக்கொள்ளப்படக் கூடாது.

தேவனுடைய வசனத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பதில் நாம் கவனமாக இருத்தல் அவசியம் என்பது ஏன்? ஏனென்றால், புதிய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட காலங்களில் கள்ளப் போதகர்கள் இருந்தது போன்றே அவர்கள் இன்றைய நாட்களிலும் இருக்கின்றனர். இயேசு, “கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; அவர்கள் ஆட்டுத்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு உங்களிடத்தில் வருவார்கள்; உள்ளத்திலோ அவர்கள் பட்சிக்கிற ஓநாய்கள்” என்று கூறினார் (மத்தேயு 7:15). கள்ளப்போதகர்கள் தங்கள் போதனைகளினால், தேவனுடைய வசனத்தை இன்னமும் அவமாக்குகின்றனர் (மத்தேயு 15:6); அல்லது அதை மதிப்பற்றது ஆக்குகின்றனர்.

கள்ளப்போதகர்கள் யார் என்று நம்மால் எப்படிக் கூற முடியும்? அவர்களின் தோற்றங்களினால் அல்ல, ஏனெனில் ஓநாய்கள் ஆட்டுத் தோலைப் போர்த்திக்கொண்டு வருகின்றன. அதற்குப் பதிலாக நாம், கள்ளப்போதகர்களின் போதனைகளை தேவனுடைய வசனத்துடன் ஒப்பிடுவதால் அவர்களை அடையாளம் காண வேண்டும். மக்கள் கூறுவது அல்லது எழுதுவது என்ன என்பதைப் பற்றி நாம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது, நாம் பெரோயா பட்டணத்தாரைப் போல் இருப்பது அவசியமாக உள்ளது; நாம் “காரியங்கள் இப்படியிருக்கிறதா என்று தினந்தோறும் வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்துபார்க்க” வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது (நடபடிகள் 17:11). தேவன் கேட்டுக்கொண்டுள்ளவற்றைப் புறம்பே ஒதுக்கும் அமைவை விளைவிக்கும் எந்த போதனையையும் பின்பற்றுவதற்கு நாம் மறுக்க வேண்டும்.

தனித்தன்மை 1: வேதாகமத்தைப் பற்றி நாம் அறியமுடிகிற மற்றும் அறியமுடியாத விஷயங்களுக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாடு

தேவனுடைய வசனத்தை நமது வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்த நாம் பிரயாசப்படுகையில், வேதாகமத்தைப் பற்றி நாம் அறிய முடிவது என்ன மற்றும் வேதாகமம் வெளிப்படுத்தாதது என்ன என்பவற்றிற்கு - “வெளிப்படுத்தப் பட்டவை” மற்றும் “இரகசியமான விஷயங்கள்” ஆகியவற்றிற்கு - இடையில் வித்தியாசப்படுத்தக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். வேதாகமத்தில் இருந்து நாம் சில விஷயங்களை அறிய முடியும் மற்றும் அறிய வேண்டும் என்பது தெளிவு. யோவான் 8:32ம் வசனம், “சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” என்று கூறுகிறது. இருப்பினும், சில சத்தியங்களைத் தேவன் தம்மிடத்திலேயே காத்துக்கொண்டுள்ளார், அவற்றை அவர் வெளிப்படுத்தவில்லை என்பதும் சமமான அளவில் தெளிவாக உள்ளது;

சில “மறைவான விஷயங்கள்” அவருக்கு உரியவையாக உள்ளன (உபாகமம் 29:29). எடுத்துக்காட்டாக (தேவன் எப்போதுமே இருந்துள்ளார் என்பது தவிர) தேவன் எங்கிருந்து வந்தார், காயின் தனக்கு ஒரு மனைவியை எங்கிருந்து பெற்றுக்கொண்டார் அல்லது இயேசு தமது தெய்வீகத்தைக் குறித்து எப்போது அறிந்துகொண்டார் என்பவற்றைப் பற்றி வேதாகமம் வெளிப்படுத்தவில்லை. இப்படிப்பட்ட கேள்விகளை ஆராய்வதற்கு நமது சக்தியையும் காலத்தையும் நாம் செலவிட வேண்டுமா? பவுல், “ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லாமல், கேட்கிறவர்களைக் கவிழ்த்துப்போடுகிறதற்கேதுவான வாக்குவாதம் செய்யாதபடிக்கு,” மற்றும் “சீர்கேடான வீண்பேச்சுருக்கு விலகியிரு; அவைகளால் (கள்ளப்போதகர்களான) அவர்கள் அதிக அவபக்தியுள்ளவர்களாவார்கள்” என்று கிறிஸ்தவர்களை எச்சரித்தார் (2 தீமோத்தேயு 2:14-16). வெளிப்படுத்தப்படாத விஷயங்கள் பற்றிய யூதங்கள் “வார்த்தைகளைப் பற்றிய வாக்குவாதம்” அல்லது “வீண்பேச்சு” என்று அழைக்கப் படலாம்; நாம் இதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

நமது எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் வேதாகமம் பதில் கூறுவது இல்லை என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்! நாம் விசுவாசித்தாக வேண்டும் என்ற வகையில் வேதாகமம் போதிப்பதை நாம் கண்டறியும்போது, வேதாகமம் வெளிப்படுத்தி இருப்பவற்றில் நாம் திருப்தியடைதலும் அது வெளிப்படுத்தாதவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்படாதிருந்தலும் அவசியமாகிறது. வேதாகமம் பதில் அளிக்கும் கேள்விகள் மீது நாம் கவனம் குவிக்க வேண்டும்.

தனித்தன்மை 2: புரிந்துகொள்ள சலபமான மற்றும் கடினமான விஷயங்களுக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாடு

வேதவசனங்களில் புரிந்துகொள்ள சலபமானது எது மற்றும் புரிந்துகொள்ள கடினமானது எது என்பவற்றிற்கு இடையில் வித்தியாசப்படுத்த நாம் கற்றுகொள்ள வேண்டும்: அதாவது, வசனத்தின் “பால்” மற்றும் “இறைச்சி” (பலமான ஆகாரம்). புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் இப்படிப்பட்ட வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தினர். எபிரேயர் 5:12-14 பின்வருமாறு கூறுகிறது,

காலத்தைப் பார்த்தால், போதகராயிருக்கவேண்டிய உங்களுக்குத் தேவனுடைய வாக்கியங்களின் மூலஉபதேசங்களை மறுபடியும் உபதேசிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது; நீங்கள் பலமான ஆகாரத்தையல்ல, பாலை உண்ணத்தக்கவர்களானீர்கள். பாலுண்கிறவன் குழந்தையாயிருக்கிறபடியினாலே நீதியின் வசனத்தில் பழக்கமில்லாதவனாயிருக்கிறான். பலமான ஆகாரமானது நன்மை தீமையின்னதென்று பயிற்சியினால் பகுத்தறியத்தக்கதாக முயற்சிசெய்யும் ஞானேந்திரியங்களையுடையவர்களாகிய பூரண வயதுள்ளவர்களுக்கே தரும்.

1 கொரிந்தியர் 3ம் அதிகாரத்தில் பவுல், சில சகோதரர்களை “மாம்சத்துக்குரியவர்கள்” மற்றும் “கிறிஸ்துவுக்குள் குழந்தைகள்” என்று விவரித்தார் (வசனம் 1). அவர்களிடம் அவர், “நீங்கள் பெலனில்லாதவர்களானதால், உங்களுக்குப் போஜனங்கொடாமல், பாலைக் குடிக்கக்கொடுத்தேன்; இன்னமும்

நீங்கள் மாம்சத்துக்குரியவர்களாயிருக்கிறபடியால், இப்பொழுதும் உங்களுக்குப் பெலனில்லை.” என்று கூறினார் (வசனம் 2).

2 பேதுரு 3:15, 16 வசனங்களில் நாம் பின்வருமாறு வாசிக்கிறோம்:

மேலும் நம்முடைய கர்த்தரின் நீடிய பொறுமையை இரட்சிப்பென்று எண்ணுங்கள்; நமக்குப் பிரியமான சகோதரனாகிய பவுலும் தனக்கு அருளப்பட்ட ஞானத்தினாலே இப்படியே உங்களுக்கு எழுதியிருக்கிறான்; எல்லா நிருபங்களிலும் இவைகளைக் குறித்துப் பேசியிருக்கிறான்; அவன் சொன்னவைகளில் சில காரியங்கள் அறிகிறதற்கு அரிதாயிருக்கிறது; கல்லாதவர்களும் உறுதியில்லாதவர்களும் மற்ற வேதவாக்கியங்களைப் புரட்டுகிறதுபோலத் தங்களுக்குக் கேடுவரத்தக்கதாக இவைகளையும் புரட்டுகிறார்கள்.

இவ்வசனப் பகுதியில் காணப்படும் முக்கியமான உண்மைகள் யாவை? (1) பவுல் தமது எழுத்துக்களில், பேதுருவுடன் கருத்து ஒருமைப்பட்டார்; உண்மையில் இவ்விருவரும் “பிரியமான சகோதரர்களாக” இருந்தனர். பவுலுக்கும் பேதுருவுக்கும் இடையில் உபதேச வேறுபாடுகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. (2) பவுலின் எழுத்துக்கள் வேதவசனங்களாக உள்ளன, ஆகையால் அவை ஏவுதல் பெற்றவைகளாக இருக்கின்றன. (3) பவுலின் எழுத்துக்களில் சில விஷயங்கள் புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமானவைகளாக உள்ளன. இருப்பினும் “சில விஷயங்கள்” புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமானவைகளாக இருக்கின்றன என்ற உண்மையானது, சில விஷயங்கள் - அல்லது பல விஷயங்கள் அல்லது பெரும்பான்மையான விஷயங்கள் - புரிந்துகொள்வதற்கு சுலபமானவைகளாக உள்ளன என்று அர்த்தப்படுகிறது. பவுலின் எழுத்துக்களோ அல்லது மற்ற வேதவசனங்களோ, பெரும்பான்மையான பாகங்களைப் புரிந்துகொள்வதைக் கடினமாக இருக்க வேண்டும் என்று நோக்கங்கொண்டிருக்கவில்லை. (4) புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமான அந்த விஷயங்கள் தவிர்க்க இயலாத வகையில் அழிவுக்கு வழிநடத்த வேண்டும் என்றிருப்பதில்லை. அவைகள், போதிக்கப்படாதவர்களுக்கும் நிலையற்றவர்களுக்கும் மாத்திரமே இடர்ப்பாட்டிற்கான சந்தர்ப்பங்களாக உள்ளன. (5) போதிக்கப்படாதவர்களும் நிலையற்றவர்களும் வேதவசனங்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதன் காரணமாக மாத்திரம், அவர்கள் அந்தக் கடினமான வேதவசனப்பகுதிகளைப் புரட்டுவதால் மாத்திரம் (“wrest”; KJV; “twist and misconstrue”; AB), அந்தக் கடினமான வேதவசனப் பகுதிகளின் காரணமாக அழிவு வருகிறது.

இவ்வசனப் பகுதிகளில் இருந்து நாம், வேதாகமத்தின் சிலபகுதிகள் புரிந்துணர்வதற்குக் கடினமானவைகளாக இருந்தாலும், வேதாகமத்தின் பெரும்பகுதியானது புரிந்துகொள்ள சுலபமானதாகவே உள்ளது என்று அறிய வேண்டும். வேதாகமம் நமக்குக் கூறுவது என்ன என்பதைக் கண்டறிவதற்காக நாம் அதைப் படிக்கையில், நமக்குத் தேவனுடைய சித்தத்தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துும் வேதவசனப் பகுதிகளுக்கு நாம் முன்னுரிமை கொடுப்பது அவசியமாகும்.

கடினமான வசனப்பகுதிகளுடன் (எடுத்துக்காட்டாக, வெளிப்படுத்தினை விசேஷம் புத்தகத்துடன்) தொடங்குவதற்கு மாறாக நாம், மிகவும் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வசனப்பகுதிகளுடன் வேதாகமப்

படிப்பைத் தொடங்குதல் அவசியமாக உள்ளது. வேதாகமத்தை நமக்கு எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்துவது என்பதைக் கண்டறியும் நமது தேடலை நாம் தொடங்குகையில், எளிய வேதவசனப் பகுதிகளைப் புரிந்துகொண்டு அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பது அவசியமாக உள்ளது. மாற்கு ட்வெய்ன் அவர்கள், “வேதாகமத்தில் நான் புரிந்துகொள்ள இயலாத பகுதிகள் என்னைக் கவலைப்படுத்துவதில்லை, நான் புரிந்துகொள்ளும் பகுதிகளே என்னைக் கவலைப்படுத்துகின்றன” என்று அறிக்கையிடும் வகையில் கூறினார்.² நம்மில் ஒவ்வொருவரும், “நான் புரிந்துகொள்ளும் வசனப் பகுதிகளுக்கு நான் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறேனா?” என்று கேட்டுக்கொள்வது அவசியமாக உள்ளது.

தனித்தன்மை 3: பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளுக்கு இடையிலான வேறுபாடு

பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் முன்வைக்கப்பட்ட உடன்படிக்கைகளுக்கு இடையில் வேதாகமம் ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துகிறது. எபிரெயர் 8:13ம் வசனம் (இது எரேமியா 31ல் இருந்து மேற்கோள் காண்பிக்கப்பட்ட புதிய உடன்படிக்கை பற்றிய வசனத்தைக் குறிக்கிறது), ஒரு புதிய உடன்படிக்கை மற்றும் முதலாம் உடன்படிக்கை என்ற இரு உடன்படிக்கைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது: “புது உடன்படிக்கை என்று அவர் சொல்லுகிறதினாலே முந்தினதைப் பழமையாக்கினார்; பழமையானதும் நாள்பட்டதுமாயிருக்கிறது உருவழிந்துபோகக் காலம் சமீபித்திருக்கிறது.” வேதாகமம், இரு உடன்படிக்கைகளுக்கு இடையில் வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துவதால், நாமும் அவ்வாறே செய்ய வேண்டும்.

மற்றும், கிறிஸ்து நியாயப்பிரமாணத்தை நீக்கிப்போட்டார் என்று புதிய ஏற்பாடு போதிக்கிறது (காண்க கலாத்தியர் 3:24, 25; எபேசியர் 2:15). இதன் விளைவாக நாம், பழைய ஏற்பாட்டின் சட்டங்களினால் இன்னமும் கட்டுவிக்கப்பட்டிருப்பதில்லை. பழைய ஏற்பாடு படிப்பதற்கு நமக்கு மதிப்புடையதாக உள்ளது, ஆனால் அவற்றில் மாத்திரம் காணப்படும் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் பிரமாணங்களுக்கும் கீழ்ப்படியும்படி நாம் கேட்டுக்கொள்ளப்படுவதில்லை.

“வேதாகமம் ... என்று போதிக்கிறது” என்று மாத்திரம் நாம் கூற இயலாது. மாறாக வேதாகமத்தில் சில விஷயங்கள் எங்கு போதிக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் அறிவது அவசியமாக உள்ளது. வேதாகமத்தின் ஒரு கூற்றேகூட, தேவன் (இன்று) நம்மிடத்தில் கேட்டுக்கொள்ளாததாக இருக்கலாம்; பழைய ஏற்பாட்டின் காலங்களில் மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சில கட்டளைகள் நமக்கான கட்டளைகளாக இருப்பதில்லை. முழு வேதாகமமும் முக்கியமானதாக உள்ளது என்று இருக்கையில், வேதாகமத்தின் ஒரு பகுதியான புதிய ஏற்பாடு இன்றைக்கு மக்களுக்கு நடைமுறைப்படுகிறது. நாம் எவ்வாறு வாழவேண்டும் மற்றும் இந்த யுகத்தில் தேவனைப் பிரியப்படுத்த நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பவற்றை அறிவதற்கு, நாம் பழைய ஏற்பாட்டை அல்ல, ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டையே கண்ணோக்க வேண்டும்.

தனித்தன்மை 4: வேதாகமம் நம்மீது கட்டுவிக்கும் விஷயங்கள் மற்றும் அது நம்மீது கட்டுவிக்காத விஷயங்கள் ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான வேறுபாடு

இயேசு தமது மக்களிடத்தில் கேட்டுக்கொள்ளப்படுவது என்ன மற்றும் கேட்டுக்கொள்ளப் படாதது என்ன என்பவற்றிற்கு இடையில் வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தினார். மத்தேயு 16:19ல் அவர் பேதுருவிடம் “பரலோகராஜ்யத்தின் திறவுகோல்களை நான் உனக்குத் தருவேன்; பூலோகத்திலே நீ கட்டுகிறது எதுவோ அது பரலோகத்திலும் கட்டப்பட்டிருக்கும், பூலோகத்திலே நீ கட்டவிழ்ப்பது எதுவோ அது பரலோகத்திலும் கட்டவிழ்க்கப்பட்டிருக்கும்” என்று கூறி, “கட்டுவித்தல்” மற்றும் “கட்டவிழ்த்தல்” ஆகியவற்றைப் பற்றிப்பேசினார். இவ்வசனத்தில், “கட்டுகிறது” என்பது தேவன் கேட்டுக்கொள்பவற்றைக் குறித்து நிற்கிறது, மற்றும் “கட்டவிழ்க்கப்படுதல்” என்பது தேவன் கேட்டுக் கொள்ளாதவற்றைக் குறித்து நிற்கிறது.

புதிய ஏற்பாடு எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், தேவன் “கட்டியதை” சில கிறிஸ்தவர்கள் “கட்டவிழ்க்க” சாய்ந்தனர். உதாரணமாக, கிறிஸ்தவர்கள் சபையாக ஒன்றுகூட வேண்டும் என்று தேவன் கேட்டுக்கொண்டார், ஆனால் சிலர் அவ்வாறு செய்யத் தவறினர் (எபிரெயர் 10:25). மற்றவர்கள், தேவன் “கட்டவிழ்த்ததை” தாங்கள் “கட்டுவிக்க” நாடினர். குறிப்பாக, சில யூதர்கள், புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு விருத்தசேதனம் தேவை என்று ஏற்படுத்த விரும்பினர்; அவர்கள், தேவன் கட்டியிராத ஒரு வேண்டுகோளைக் கட்டுவிக்க முயற்சி செய்தனர்.

அவ்வாறே, சிலவேளைகளில் நாம், தேவன் கட்டுவித்ததைக் கட்டவிழ்க்கவோ அல்லது தேவன் கட்டவிழ்த்ததை கட்டுவிக்கவோ முயற்சி செய்கிறோம். மத்தேயு 28:18-20ல் உள்ள பிரதான கட்டளை, சில விஷயங்களைக் கட்டுவிக்கிறது: நாம் போகவேண்டும், நாம் மக்களை சீஷர்களாக்க வேண்டும், நாம் ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டும் மற்றும் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்களுக்கு நாம் போதிக்க வேண்டும். இது சில விஷயங்களைக் கட்டவிழ்க்கவும் செய்கிறது: நாம் எவ்வாறு போவது மற்றும் போதிப்பதற்கு நாம் எந்த முறைமைகளைப் பயன்படுத்துவது என்பவற்றை நாமே சுயாதீனமாகத் தேர்வு செய்துகொள்ளலாம். நாம் பேருந்தில் மாத்திரமே போக வேண்டும் என்று யாரேனும் ஒருவர் கூறினார் என்றால், அவர் தேவன் கட்டவிழ்த்ததைக் கட்டுவிப்பவராக இருப்பார்.

அத்தியாவசியமானவை மற்றும் பொருத்தமானவை ஆகியவற்றிற்கு இடையில் நாம் வித்தியாசப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறுதல் இந்தக்கொள்கையை எடுத்துரைக்கும் இன்னொரு வழியாக உள்ளது. போகுதல், சீஷராக்குதல், ஞானஸ்நானம் கொடுத்தல் மற்றும் போதித்தல் ஆகியவை, பிரதான கட்டளையின் அத்தியாவசிய அம்சங்களாக உள்ளன. இந்த வேண்டுகோள்கள் குறித்து நாம் தேர்வு எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை; கிறிஸ்து கட்டளையிட்டுள்ளவற்றை நாம் செய்வது அவசியமாக உள்ளது. இருப்பினும் போகும் வகை - விமானம், கப்பல், கார் அல்லது மிதிவண்டி - மற்றும் நாம் எவ்வாறு போதிக்கிறோம் - தனிப்பட்ட வகையிலா அல்லது பொதுவாகவோ, வானொலி அல்லது தொலைக்காட்சியைப் பயன்படுத்தியா என்பவை - பொருத்தத்தேர்வு பற்றிய விஷயங்களாக உள்ளன. தேவன் அங்கீகரித்துள்ளவற்றைச் செய்வதற்கு மிகவும்

பொருத்தமான வழியைத் தேர்வுசெய்து கொள்ளும் உரிமையும் கட்டுப்பாடும் ஆகிய இரண்டையுமே நாம் கொண்டுள்ளோம்.

இன்றைய நாட்களில் சபைக்கு, புதிய ஏற்பாட்டின் மார்க்கரீதியான நடைமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்துவது எவ்வாறு என்று தீர்மானிக்க நாம் முயற்சி செய்கையில், அத்தியாவசியமான மற்றும் பொருத்தமான விஷயங்களுக்கு இடையில் ஒரு வித்தியாசம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். அந்த வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துதல் சிலவேளைகளில் சிரமமானதாக உள்ளது, ஆனால் அது நிலவுகிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதலானது, தேவன் கட்டுவித்த எல்லாவற்றையும் நாம் கட்டுவதையும் அவர் கட்டவிழ்த்து உள்ளவற்றை மாத்திரமே நாமும் கட்டவிழ்ப்பதையும் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்கான முதல் அடிவைப்பாக உள்ளது.

முடிவுரை

தேவனுடைய வசனத்தை நமக்கு நாம் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றி இன்னும் அதிகமானவற்றைக் கூற முடியும். மேற்கூறப்பட்ட நான்கு தீர்மானங்களையும் நான்கு தனித்தன்மைகளையும் பற்றிய விழிப்புணர்வுடன் நாம் தொடங்கினால், தேவனுடைய வசனம் நமக்குக் கூறுவது என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கான நமது வழியில் நாம் நன்கு செல்பவர்களாக இருப்போம்.

- வேதாகமம் தேவனுடைய ஏவுதல் பெற்ற வசனமாக உள்ளது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.
- நாம் நம்பவிரும்பும் விஷயங்கள் தேவனுடைய போதனைக்கு நேரெதிராக இருக்கும் என்றால் நாம் அவற்றைப் புறம்பே தள்ள வேண்டும்.
- நாம் ஜாக்கிரதையாகப் படிக்க வேண்டும்.
- நாம் நமது போதனையை அவரது வசனத்தைக் கொண்டு சோதித்து, வேதவசனத்தால் அங்கீகரிக்கப்படாத எதையும் புறக்கணிக்க வேண்டும்.
- நாம் கொண்டுள்ள ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதிலைக் கண்டறியலாம் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.
- மிகவும் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய சத்தியங்களுடன் நாம் தொடங்க வேண்டும்.
- இன்றைய நாட்களின் மக்களுக்கு விசேஷித்த வகையில் நடைமுறைப்படக்கூடிய புதிய ஏற்பாடு, வேதவசனங்களின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது என்பதை நாம் உணர்ந்தறிய வேண்டும்.
- புதிய ஏற்பாட்டில் வெளிப்படையாகக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் மற்றும் அவ்வாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படாத விஷயங்கள் - அதாவது விசுவாச விஷயங்கள் மற்றும் பொருத்தமான விஷயங்கள் - ஆகியவற்றிற்கு இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் கண்ணோக்க வேண்டும்.

வேதாகமம் நமக்கு எவ்வாறு நடைமுறைப்படுகிறது என்பதை நாம்

அறியவருகையில், அது நம்மிடம் கேட்டுக்கொள்பவற்றை நாம் செய்தல் என்பது நமக்குப் பயனுடையதாக இருக்க முடியும்.

குறிப்புகள்

¹B. W. Johnson, *The People's New Testament with Notes*, vol. 2, *The Epistles and Revelation* (Delight, Ark.: Gospel Light Publishing Co., n.d.), 278-79. ²Laurence J. Peter, *Peter's Quotations: Ideas for Our Time* (New York: Quill, William Morrow, 1977), 70.